

požitky tím okamžikem znovu ožijí, vrátí-li se z vojenské služby presenční.

I kdyby se připustila možnost této právní konstrukce, nelze přec z ní dovoditi nárok dotyčného učitele na služební platy ode dne návratu do služby učitelské, ježto se právní dosah uvedeného ustanovení zákonného vyčerpává v podstatě v tom, že nepozbývá učitel nástupem presenční služby vojenské svého služ. místa a že proto po návratu jeho z ní není třeba pro jeho dosazení v úřad učitelský nového aktu správního. Z ustanovení toho nelze však vyčísti, že by učiteli tomu příslušel služební plat již od okamžiku opětného se uvázání ve službu učitelskou, resp. od prvního dne měsíce nástupu služby předcházejícího a to tím spíše ne, že nelze při nedostatku pozitivního předpisu míti za to, že by byl chtěl zákonodárce v případě tom opustiti svou zásadu o době splatnosti a době výplaty stálých platů učitelstva veřejných škol národních a nahraditi ji jinou normou. — — —

Č. 4787.

Pozemková reforma: I. Vlastník zabraného majetku nemůže převzetí půdy zabrané odporovati z toho důvodu, že ji potřebuje k hospodaření na půdě, jež mu dosud odňata nebyla. — II. Převzetí půdy zabrané není zázáno na předpoklad, že stpů předem za účasti vlastníka zjistí, že způsobem, jakým úřad zamýšlí s půdou naložiti, zvýší se výroba.

(Nález ze dne 12. června 1925 č. 11.816).

V ě c: Albert Th., František Josef, Karel August a Ludvík Filip Th. (adv. Dr. Frant. Wien-Claudi z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) stran oznámení zamýšleného převzetí zabraných nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem ze dne 19. března 1924 oznámil stpů držiteli svěrenského panství R. Albertu Th., dále čekateli svěrenství princí Františku Josefovi Th. a opatrovníku svěrenství a potomstva Dru Františku W., advokátu v Praze, že zamýšlí převzít z jeho zabraného majetku nemovitosti v oznámení blíže uvedené, a požádal zemský civilní soud v Praze, aby oznámení to svrchu jmenovaným osobám doručil.

Proti tomuto oznámení podali Albert Th., pak opatrovník čekatelů a svěrenství František Josef Th. a nejbližší čekatelé Karel August a Ludvík Filip Th. stížnost k nss-u, o níž soud uvážil takto: — — —

Nezákonnost spatřuje stížnost v tom, že stpů oznamuje st-lům též zamýšlené převzetí určitých deputátních nemovitostí patřících k hospodaření lesnímu, ačkoliv lesy samotné zatím ještě převzítí nehodlá, a dovozuje z toho, že postup ten přičí se § 19 zákona přidělového.

Tato námitka nemá opory v zákoně, neboť vlastník zabraného majetku může žádati za ponechání zabrané půdy jen v rámci § 11 zák. záb. a § 20 zák. přidělového, nemůže však odporovati převzetí půdy jemu náležející z toho důvodu, že ji potřebuje k hospodaření na půdě, jež dosud mu odňata nebyla. § 19 přiděl. zák., jehož stížnost se do-

volává, týká se detailního plánu, na jehož sestavení určitým způsobem strana, jak níže ještě bude uvedeno, žádného právního nároku nemá, a mimo to vztahuje se na půdu ze z á b o r u p r o p u š t ě n o u, takže pro řešení sporné otázky vůbec nepřichází v úvahu.

Stížnost dále namítá, že úřad sestavením detailního plánu nezjistil, jsou-li tu dány předpoklady, aby převzetím majetku st-lů dosaženo bylo cíle pozemkové reformy totiž prospěchu obyvatelstva a zvýšení výroby. Poněvadž st-lé jen za těchto předpokladů jsou povinni trpěti převzetí, porušuje nař. rozhodnutí jejich subjektivní práva.

Dle toho domnívá se stížnost, že povinnost vlastníků zabraného majetku odevzdati stpú-u zabrané nemovitosti vázána jest na předpoklad, že úřad za účasti dotyčného vlastníka předem bezvadným způsobem zjistí, že skutečně způsob, jak úřad s dotyčnými nemovitostmi naloží, přispěje ku zvýšení výroby a prospěchu obyvatelstva. Náhled ten je mylný. Ze zákonů o pozemkové reformě plyne, že povinnost odevzdati zabraný majetek státu je a b s o l u t n í, a že není vázána na předpoklad, že převzetím zvýšena bude výroba neb zlepšeno zásobování obyvatelstva, naopak dle zákonů o pozemkové reformě postihuje zmíněná povinnost vlastníka zabraného majetku bez ohledu na to, jaké následky bude mítí převzetí ono v příčině množství výroby a zásobování obyvatelstva.

Uložil-li příd. zák. v § 14 úřadu, nenaskytne-li se mu možnost přidělu v rámci předchozích ustanovení, přidělití zabranou půdu i mimo tento rámec, hleděti při tom k tomu, by prospěl co nejvíce řádné výrobě a prospěchu obyvatelstva, neomezil tím nikterak povinnost vlastníků zabraného majetku k odevzdání jich nemovitostí státnímu pozemkovému úřadu. Tito převzetím tohoto majetku státem ztrácejí dosavadní svou disposici nad tímto majetkem úplně, a nepřísluší jim žádný právní vliv na to, jak stpú po převzetí s majetkem jejich naloží, zejména bude-li jím zvolený způsob mítí příznivý či nepříznivý účinek na množství výroby a potřeby obyvatelstva.

Stížnost konečně obrací se proti tomu, že úřad v ý p o v ě ě d' z deputátních pozemků nedoručil též deputátníkům jako osobám hospodařícím. Námitka tato jde mimo, neboť předmětem stížností není výpověď, nýbrž oznámení zamýšleného převzetí, a toto, i kdyby stížnost měla pravdu, nemohlo by jako nezákonné nebo vadné zrušeno býti proto, že výpověď z dotyčných pozemků, jichž rozhodnutí to se týče, nebyla doručena dle předpisů zákonných.

Z důvodů těchto bylo stížnost zamítnouti.

Č. 4788.

P o z e m k o v á r e f o r m a. I. Výpovědi z hospodaření a převzetí zabraných nemovitostí nevadí čekatelská a nástupnická práva jiných osob. — II. Z předpisu § 12 náhradového zákona, že výpověď jest dáti tak, aby mohly býti ukončeny práce sklizňové, nelze vyvozovati, jakoby majetek lesní záboru nepodléhal. — III. Stát může zabraný a převzatý majetek podržeti též k úkolům jiným než všeužitečným.

(Nález ze dne 12. června 1925 č. 11.817).